

ГУЛЧЕЧЕК ТАТАРСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

В тъмната гора преди много години живеела една вещица, която вършела само големи злини на хората и окото ѝ не мигало, когато ѝ се паднело някого да погуби.

Вещицата имала един син. Веднъж този син слязъл от гората в селото да се поразходи. Там срещнал една девойка на име Гулчечек, която много му се понравила и той през същата нощ се промъкнал тихичко в нейния дом, запушил ѝ устата да не вика, метнал я върху коня си и се втурнал към гората при майка си — вещицата. Там заживели тримата заедно: Гулчечек, вещицата и нейният син.

Веднъж младият жених потеглил на далечен път, а невестата си оставил при вещицата. Гулчечек останала при злата старица и много ѝ докривяло за родното село.

— Пусни ме, моля ти се, да ида на гости при майка си и баща си. Много ми е тежко тук.

— Къде ще вървиш? — извикала вещицата. — Няма да те пусна!

И за да не избяга от къщи младата невеста, свекървата залостила вратата, а ключа прибрала в пазвата си.

Една вечер старицата настанила снахичката си в леглото и тихичко се измъкнала в гората, като забравила вратата отключена. Гулчечек станала и щом видяла, че вратата е отключена, бързо си облякла дрехите, наметнала покривалото на главата си, изскочила навън и побягнала през тъмната гора към своето село. Трябва да ви кажа, че преди да тръгне, тя надникнала в затоплената пещ, където вещицата токущо метнала да пече три квасени питки. Извадила ги, сложила ги в една торбичка и тръгнала. Бягала, бягала, сетне бръкнала в торбичката и започнала да вади питките една след друга и да ги яде. По едно време се върнала вещицата. Втурнала се през отворената врата в къщи и що да види — снахичката ѝ побягнала, а от питките в пещта нищо не останало. Разлютила се злата старица, три пъти плеснала с ръце и мигом се превърнала в страшна вълчица. Тя помирисала насам-натам, подушила дирите на побягналото момиче и се втурнала да го гони. Захванала да ръмжи:

*Моята опашка — ръжен сноп,
с него ще те помета.
Питките ми дай назад*

*или щом те хвана,
на късове ще ми станеш.*

Гулчечек чула отдалеко хрипкавия глас на вещицата, бръкнала в торбичката, но вътре не намерила никаква питка, защото набързо ги била изяла и трите. С какво да залъже свекърва си, която задъхана я приближавала?

— Къде да се дяна? — извикало момичето и се озърнало.

Наблизо ѝ се мярнало едно старо разклонено дърво. Втурнала се към него:

*Моля ти се, старо дърво,
старо дърво разклонено.
Злата вещица ме гони!
Прибери ме, старо дърво,
скрий ме бързо в своята пазва!*

Домъчняло на старото дърво за Гулчечек. То разтворило широко хралупата си, в която зимно време катеричката си криела орехите, а денем долитала една кукумявка и там си почивала. Гулчечек се пъхнала в тъмната хралупа и притихнала.

По едно време под дървото дотърчала вещицата. Захванала с нокти да дере земята. Вдигнала голям вой и рев. Цяла нощ все под дървото се въртяла и не се отдалечавала. А Гулчечек притаила дъх и там останала.

Щом съмнало и изгряло слънцето, вещицата се изплашила от светлината и избягала в тъмната гора.

Тогава Гулчечек се измъкнала от хралупата, поклонила се с благодарност на старото дърво и тръгнала по-нататък. А вещицата дочакала втората нощ и когато се спуснала тъмнина, пак се превърнала на вълчица и се втурнала по следите на побягналото момиче. Вълчицата подушила дирите на Гулчечек и заскърцала със зъби:

Моята опашка — ръжен сноп,

*с нея ще те помета!
Питките ми дай назад
или щом като те хвана,
на късове ще ми станеш!*

Гулчечек чула заканата на вещицата и премаляла от страх. Заоглеждала се насам-нататък. Насреща ѝ се ширнала равна поляна, а сред поляната видяла малко бистро езеро. Наближило момичето езерото и захванало да му се моли:

*Вещицата ме настига,
скрий ме, езеро дълбоко,
моля ти се от сърце!*

На езерото домъчняло за злочестото момиче и то мигом решило да го спаси. Развълнувало се, зашумяло и отвсякъде го окръжило с дълбока вода, тъй че вещицата не успяла да се доближи до девойчето. Вълчицата цяла нощ драскала камъните на брега с нокти, надавала грозен вой, зъбила се, но до Гулчечек не стигнала. Щом настъпило утро и се показало слънцето, вълчицата подвила опашка и се мушнала пак в гората. Тогава езерото прибрало водите си на старото място и девойчето тръгнало по сухия бряг. То се обърнало към езерото, благодарило му за спасението и забързало към родното си село. Вървяло, вървяло, додето слънцето превалило далеко зад планината и пак се скрило. С голяма мъка Гулчечек се измъкнала от тъмната гора. Далечно някъде съзряла своята родна къщурка и се втурнала към нея. Там вече смятала, че се е отървала от вещицата, но изневиделица страшната вълчица за трети път изскочила от гората:

*Моята опашка — ръжен сноп,
с нея ще те помета.
Дай ми питките, дай, дай
или щом като те хвана,
на късове ще ми станеш!*

Гулчечек чула страшния глас на вещицата и прехапала устни.

— Майчице, къде да се дяна? — извикала тя и се озърнала настрани. Накрай гората видяла една висока бреза. Хвърлила се към брезата, като катеричка се изкачила на най-горните ѝ клони, и там затреперила като лист.

Пристигнала подир малко вещицата. Захванала да вие страшно, да скърца със зъби и с нокти да рови корените на брезата. В това време от тъмнината долетял един скорец и кацнал на съседното клонче. А Гулчечек го помилвала с ръка и му се замолила:

*Чернооко пиленце,
мила птичко на кака,
вземи две косъмчета
от моята косичка
и ги носи у дома!
Бързо, мило пиленце!*

И като изтръгнала от косата си две черни косъмчета, Гулчечек ги подаде на скореца, който ги ухапал и литнал към родната къща на девойчето. Щом стигнал, скорецът се приближил към стъклото на прозореца и го докоснал с крила. Старият брат усетил шума на птичите крила и излязъл да види какво има. На вратата — в ключовата дупка — той съзрял две черни косъмчета.

— Какви са тези косъмчета? — попитала братовата жена.

Конят ми е минал покрай вратата и си почесал гривата.

И без да му мисли много, братът посегнал към лъка на цигулката си и наместо старите изпокъсани косъмчета, обтегнал новите.

— Посвири ми — рекла младата жена, — искам малко да поиграя!

И щом нейният мъж потеглил лъка върху жиците — струните изведнъж звъннали и запели с гласа на Гулчечек:

*Ръченица не свири —
кръст ме заболя.
И не тропай със крака —*

челото ме заболя!

Братовата жена учудено спряла играта:

— Чуваш ли как цигулката свири и говори с човешки глас! Тя не иска ръченица и не може да търпи тропане с крака!

Братът посегнал с пръсти към жиците на лъка и станало чудо: цигулката сама запяла с гласа на неговата изгубена сестричка Гулчечек:

*Я излез, братко, погледни
онази бреза висока!
Най-горе, братко, ще видиш
твоята сестричка Гулчечек.
А долу, покрай брезата
се върти една вещица,
вещица, люта вълчица.
Остави бързо свирнята
и тичай да ми помогнеш!*

Братът като чул тези думи, пуснал цигулката, изскочил навън, грабнал една тояга, метнал се на коня и препуснал към брезата, която растяла край гората. В туй време вълчицата прегризала със зъби корените на дървото и то се разклатило — аха, аха — подир един миг ще падне заедно с девойчето.

Изневиделица изтрополял конят и братът замахнал с тоягата. Ударил вещицата и тя паднала на земята. Братът поел сестричката си от брезата, наместил я на коня и препуснал към къщи. С голяма радост посрещнали откраднатото момиче майката и бащата.

И аз бях на гости. Вчера отидох, днес се върнах. Пих чай с мед и ме гощавах с банички.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.